

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 95 / II Legislatura / Setè període

Dimecres, 8 d'abril de 1987

Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 70

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart de sis de la tarda i vuit minuts.

Debat general sobre les conseqüències econòmiques que es deriven per a Catalunya de la integració d'Espanya al Mercat Comú
(Continuació.)

Posició dels grups : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4366).

Resposta : H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 4369).

Propostes de resolució subsegüents al debat

El M. H. Sr. President obre el termini de presentació de propostes de resolució (p. 4372).

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i dotze minuts i es reprèn a les set de la tarda i set minuts.

Propostes de Resolució del G. p. de Convergència i Unió

Votació (I. Srs. diputats de diversos sectors de l'hemicicle no s'alcen en cap de les tres crides) : aprovades per 67 vots a favor, cap en contra i cap abstenció (p. 4372).

La sessió s'aixeca a les set de la tarda i deu minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart de sis de la tarda i vuit minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Pertoca ara passar a les intervencions dels grups parlamentaris, les quals seran de trenta minuts.

Aquesta Presidència fa avinent que està a disposició dels grups que vulguin intervenir en el debat per donar-los la paraula. *(Pausa.)*

Aleshores, doncs, l'Illustre representant del Grup de Convergència i Unió té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, el senyor Conseller d'Economia i Finances, en la primera part de la seva exposició d'ahir a la tarda, ens va presentar, xifrat, un quadre macroeconòmic de la incidència a Catalunya de l'inici de l'aplicació a casa nostra del Tractat d'Adhesió a les Comunitats Europees. Em sembla que és prou revelador.

Però, al meu entendre, existeixen també altres elements, elements de judici que no són xifrats, que ens semblen importants a l'hora de valorar aquesta qüestió. Em refereixo a actituds i a sentiments. Perquè em sembla que tots estarem d'acord que en aquests moments, a Catalunya, a la nostra societat, en relació amb la integració que iniciem a la Comunitat Econòmica Europea, hi ha una certa atmosfera de desencís, de desànim, en alguns ambients d'indiferència i, fins i tot —sobretot en molts elements o ambients empresarials, fins i tot—, temor.

De fet, en aquests darrers anys, s'ha presentat als ciutadans la unitat europea, el Mercat Comú, com una panacea universal, una Cucanya. I els ciutadans, en aquests moments, inquiets, s'interroguen què n'han tret fins ara de la Comunitat Econòmica Europea; i el ciutadà de peu, doncs, veu que s'ha aplicat un impost que no acaba de comprendre —l'IVA—, veu que s'han incrementat fortament les assegurances d'automòbils, veu que el problema de l'atur no es resol, i tot això se li diu, o creu, que està relacionat amb la Comunitat Econòmica Europea.

En el món empresarial —que, almenys, de cara a aquest debat ens pot interessar força— existeix també una actitud, en molts casos, fortament crítica, en aquests darrers anys. Val a dir, en honor a la veritat, que a casa nostra aquest temor, aquesta actitud crítica de l'estament empresarial és menor, i que, fins i tot, ja en època molt reculada —l'any 72— les tretze entitats econòmiques de Catalunya més significatives —un ventall que anava des del Cercle d'Economia fins al Gremi de Fabricants de Sabadell— van fer la primera declaració solemne d'europeisme, també en el terreny econòmic. I això és molt important en un context de proteccionisme com tradicionalment es movia el nostre empresariat. Però, evidentment, aquesta és la situació ara per ara : una certa reticència a la integració a la Comunitat Econòmica Europea.

Motius? N'hi pot haver molts. Intentaré explicar una mica quins són aquests factors que incideixen en aquesta situació. I abans de fer això, voldria fer una manifestació, una declaració d'europeisme polític, perquè només des d'aquesta perspectiva pot —o pretenem el nostre Grup— participar d'aquesta crítica a la present situació. Per tant, la nostra argumentació serà sempre en un to constructiu, perquè la nostra finalitat és que arribi a bon port aquesta integració. I dic «una declaració d'europeisme polític» perquè, precisament, la meua generació, la que va néixer a l'esperit cívica a començament dels anys cinquanta, vam ser la primera generació que, a casa nostra, vam compartir l'ideal europeu, de la mà d'un organisme ja desaparegut però molt important : la Campanya Europea de la Joventut. Pensem —si em permeten una petita pinzellada personal— que el primer document en català sobre la integració europea, un prospecte al servei d'Europa, va ser editat a París l'any 52, i aquestes generacions i les generacions successives han posat el seu accent en el terreny polític també, i de manera molt important, en l'europeisme, i això en tots els grups parlamentaris. Comprenem que jo m'haig de dedicar més al meu Grup, i per evitar donar molts noms, em sembla que és de justícia establir, fixar o esmentar un sol nom, el del Diputat Ferran Camps i Vallejo, que entre els seus molts mèrits té —entre molts d'altres— haver editat el primer llibre en català de divulgació sobre la Comunitat Econòmica Europea l'any 70. Insisteixo, doncs, que des d'aquesta perspectiva nosaltres volem enfocar la qüestió. Perquè, en definitiva, què està passant?

Realment, les circumstàncies han canviat, en el moment àlgid de l'europeisme espanyol i europeisme català, a casa nostra, en el terreny econòmic, hi havia una situació d'expectatives molt falagueres, molt optimistes, uns costos adequats, una situació de renovació de maquinària considerable, i això, dissortadament, ha canviat; aquesta crisi industrial ens ha afectat durament.

Per no insistir més, també podria dir que a nivell de la Comunitat Econòmica Europea també ha canviat aquella eufòria, aquell esperit de creixença constant dels anys seixanta i setanta a la Comunitat també ha desaparegut. També aquesta comunitat primitiva que es va ampliar i ara, afortunadament, s'ha tornat a ampliar amb nosaltres i Portugal, doncs, també té les seves dificultats, les taxes d'atur són importants, no tant com les nostres, però també considerables. Per tant juguen una sèrie d'elements negatius en relació amb aquest tema. Hi ha qüestions com el de la política mediterrània; és un tema preocupant, un tema d'actualitat, suara s'ha produït un contenciós amb els Estats Units a conseqüència de l'ingrés d'Espanya, sobretot, a la Comunitat. Els problemes que pot plantejar la reforma anunciada —i per altra banda necessària— del PAC, del Programa Agrari. Hi ha una sèrie de qüestions que és el que fa referència a acords exteriors que tenia la Comunitat i que nosaltres hi hem de participar ara; per exemple, podria esmentar-ne un de molt concret, que afecta molt la indústria primària de casa nostra, que és l'Acord Multifibres, en el qual nosaltres ens veiem implicats.

Però bé, en definitiva, per no estendre'm més en aquesta anàlisi de la situació, jo voldria referir-me més que res al capteniment de les nostres administracions públiques en relació amb aquesta temàtica; en què poden haver contribuït les admi-

nistracions públiques que s'hagués arribat a aquesta atmosfera, no massa clara de l'opinió pública. Recordo —suposo que molts de vostès ho hauran llegit— que no fa massa dies s'ha donat a conèixer una enquesta en què sembla que els ciutadans espanyols són aquells que han retrocedit més en la seva apreciació de la Comunitat Econòmica Europea, i això, des d'aquesta perspectiva que els deia, per a nosaltres és preocupant.

En definitiva ens trobem en un període transitori que, si bé és transitori, és molt important perquè el que es faci ara condicionarà, evidentment, el futur: aquelles empreses, aquells serveis que no puguin superar el període transitori no els servirà de res que després la integració final sigui molt correcta i molt adequada per a la nostra economia perquè no arribaran vives a aquest port desitjat.

I, aleshores, aquest és un factor que a mi, almenys personalment, em sembla important, perquè no és que ho digui jo, hi ha escrits, concretament, per exemple, de la CEOE, que titllen l'Administració central de precipitació, d'improvisació, de retard en la normativa, en la regulació de la normativa aplicable a aquest període transitori. Per exemple, hi ha una qüestió important, com el tràfic, l'exportació en actiu, que té un retard inexplicable. Per contribuir a la confusió, necessària, si volen vostès, però real, els primers quatre mesos de l'inici del període transitori l'Administració central espanyola va fer trenta normes de comerç exterior. Realment, això és preocupant per als exportadors, però és que a més diré: pensin que el Tractat d'Adhesió, aquest pacte d'adhesió té una extensió considerable, perquè a part de pròpiament el Tractat hi ha un acte relatiu a les condicions d'adhesió que té quatre-cents tres articles i que regula una infinitat de temes que van des del percentatge de nacionalització dels elements dels automòbils fins al tractament de les cuques de seda. I aquest és un tema, com diré immediatament, que la ciutadania o empresariat va conèixer tard i malament.

El Tractat té trenta-sis annexos, vint-i-cinc protocols i, per exemple, citaré només de passada que un protocol d'aquests, el número 3, que fa referència al comerç amb Portugal, si se'm permet l'expressió col·loquial, podríem qualificar de «gol» que es va fer als negociadors espanyols perquè, en aquests moments, és fortament preocupant la incidència del comerç oficialment portugués que entra a l'Estat espanyol. Hi ha un acte final, quaranta-nou declaracions comunes, etcètera. Vol dir que és un text important. I aquest text, la Comunitat Econòmica Europea el va publicar immediatament, mentre que al butlletí oficial de l'Estat, com saben vostès, fins el primer dia de la integració, el primer de gener del 86, no es va publicar, vol dir que hi va haver una sèrie de mesos en què hi va haver aquest retard important.

Hi ha un tema que —com que l'esmenta l'anuari d'una publicació tan important com és l'*Enciclopèdia Britànica*, em permeto dir-ho, perquè és insòlit, costa de creure— que fins i tot al mateix Tractat, en el moment solemne de la signatura, es van signar en fulls en blanc, perquè encara no s'havia acabat de trobar el redactat concret de les condicions de l'adhesió. Jo comprenc que la negociació va ser molt dura, però, realment, des de la visió de l'empresari, realment, desconcerta aquesta situació.

Bé, dintre també d'aquesta situació transitòria hi ha alguns elements importants que afecten casa nostra i l'Honorable

Conseller ahir s'hi va referir també força: el tema dels fons estructurals. El tema dels fons estructurals es va tocar molt, el tema del FEOGA, tema important, amb problemes de distribució interna, no sé si es podia ampliar algun aspecte més, l'Honorable Conseller d'Agricultura va fer ja una sessió informativa sobre aquest tema, però —hi insisteixo— és un tema, almenys als nostres ulls, important.

El tema de FEDER també es va tocar força, però que també en una sessió informativa, el senyor Conseller d'Economia i Finances va presentar el PDR que, com saben —i ell ho va explicar— no ha estat acceptat plenament, i que això planteja uns problemes fins i tot llocs concrets, territoris de Catalunya ben concrets com ara el Pirineu o altres zones. Per tant, la solució correcta d'aquest tema per a nosaltres és important.

La qüestió del Fons Social Europeu. Vostès recordaran que, en aquest Parlament, el nostre company senyor Sesmió hi va fer una interpellació i després una moció subsegüent sobre aquest tema que és també força preocupant en aquesta situació social de casa nostra. També, per acabar aquest punt de la meua intervenció, voldria referir-me, encara que sigui també de passada, perquè l'Il·lustre Diputat senyor Riera va fer una interpellació al Govern, és el tema de la reconversió de la indústria extractiva minaire de Berga. Fóra interessant saber si és possible, si existeix algun esdeveniment nou d'aquestes magnífiques negociacions que l'Honorable Conseller d'Indústria va emprendre amb els organismes de la CECA.

Però, bé, quant a l'Administració catalana —l'altre gran eix d'administracions que intervenen en el tema—, jo em permeto dir que aquí hi ha un marcat, un clar contrast amb l'actuació, amb el capteniment de l'Administració central. El senyor Conseller ens va explicar les actuacions del Departament de Comerç, Consum i Turisme, el d'Indústria i Energia, el d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; jo no hi voldria insistir més, potser parlant d'indústria m'agradaria ressaltar la necessitat de la bona tasca que està portant, i que pensem que pot ampliar el Laboratori d'Assaigs, de cara a la qualitat dels nostres productes.

El tema d'agricultura és un tema preocupant perquè potser —com va dir el senyor Conseller i que si tinc temps després m'hi referiré una miqueta— és aquell capítol on més es nota una prevenció de l'Administració central en relació amb les nostres capacitats de decisió en la matèria. Però sí que jo voldria fer una menció especial al Patronat Català Pro Europa, que, si bé també s'hi va fer una referència, no me'n cansaria de parlar, perquè les seves atribucions, les seves activitats són de formació, informació i potenciació. I aquest tema de la informació, per tot això que explicava abans, ens sembla bàsic, fins al punt que, si m'ho permeten, els llegiré un petit fragment d'un escrit de la Secretaria de Estado para las Relaciones con las Comunidades Europeas, que parla de l'actuació, en l'època de negociació del Tractat, de l'actitud de les diverses autonomies. Concretament, quant a Catalunya diu: «La Generalitat de Cataluña ha sido la Comunidad Autónoma que más tiempo lleva dedicando al estudio de los temas comunitarios y de la negociación. Por estas razones y por su propio peso específico es la Comunidad que más y mejor ha tratado todos los temas relacionados con la negociación.» I acaba dient: «En todas las comunidades», perquè l'exemple del Patronat Català Pro Europa ha tingut, ha fet ressò, ha fet forat en moltes altres, jo

diria, avui, a totes les comunitats autonòmiques, diu: «En todas las comunidades, hay una infraestructura para tratar los temas CEE, sin embargo son muy grandes las diferencias entre los más y los menos organizados. No obstante, quizás con la excepción catalana, todas precisan de apoyo de la Administración, en mayor o menor grado, que llega a la necesidad de tutela máxima en algunos casos.»

Podríem parlar del *Llibre Blanc*, aquell magnífic volum de gairebé sis-cents planes on s'estudia científicament, acuradament, tots els problemes que pot plantejar la integració; podríem parlar de moltes coses. Però voldria aprofitar aquesta intervenció per mirar de demanar a l'Honorable senyor Conseller si és possible, si es pot confirmar alguns elements informatius que circulen aquests moments sobre una operació pilot de la mateixa Comunitat, del consell de la Comunitat, d'obrir unes oficines d'informació a les empreses, sobretot a les empreses petites i mitjanes, la qual cosa és molt important per a les empreses catalanes, i, fins i tot, m'ha arribat el rumor, també per via de rumor, que la Comissió de la Comunitat Econòmica pretén o té la intenció d'obrir una delegació a Barcelona. Si això fos cert, ens en podríem felicitar tots mútuament.

Bé, anant ja per acabar, els voldria parlar d'un tema que el senyor Cullerell també s'hi va referir extensament, i que és un tema preocupant, que potser aparentment no preocupa aquest ciutadà de peu, del qual els parlava en començar, però que a nosaltres, polítics representants tots del poble de Catalunya, ens ha de tenir molt i molt preocupats: el tema de l'aprofitament, que sembla que hi ha per part de l'Administració central, de la integració en la Comunitat Econòmica Europea, en l'elaboració de la voluntat espanyola en els òrgans de decisió de la Comunitat, de l'aplicació de la normativa comunitària a casa nostra per, una vegada més, intentar marginar la Generalitat.

Jo podria donar-los molts exemples, dissortadament; em sembla que he dit abans que el tema d'agricultura és paradigmàtic, el senyor Conseller s'hi va referir, però només per donar per acabada aquesta part, aquesta penúltima part de la meua intervenció, em sembla que la mera lectura d'un text que vaig a fer donarà a tots vostès, senyores i senyors diputats, una sensació clara del perill que ens afalcona. Concretament, es tracta d'un Reial Decret, el 219 d'enguany, de l'any 87, del 13 de febrer, publicat al butlletí oficial de l'Estat del dia 20 de febrer, l'exposició de motius del qual diu el següent. Es tracta de regular la modernització del sector pesquer a conseqüència d'unes directives de la Comunitat, i diu: «Se trata pues de que el Estado subvenga la modernización y desarrollo de la pesca, pero esta actuación modernizadora emprendida por el Estado podría desvirtuarse en sus efectos si las Comunidades Autónomas que ostenten competencias en materia de ordenación del sector pesquero, emprendieran actuaciones de similar naturaleza que obstaculizaran, de alguna manera, la acción estatal.» Em sembla que no fa falta cap més comentari.

Jo portava, però crec que no hi ha temps, un llibre, editat l'any 86, que reflecteix aquest fenomen, no a nivell d'una actuació concreta, d'una decisió administrativa, sinó a nivell d'una filosofia, d'una mentalitat. És un llibre editat per l'Institut de Estudios Económicos, que crec que depèn del Ministeri d'Hisenda, que es titula *La distribución de las competencias autonómicas entre el poder central y las autonomías territoriales en el*

derecho comparado y en la Constitución Española. I, si vostès tenen la curiositat de mirar-s'ho, veuran que una de les quatre parts, això ja l'any 80, hi ha tot un treball que, de forma esbiaixada, evidentment, pretén aprofitar la hipotètica, en aquell moment, entrada a la Comunitat Econòmica Europea per mutilar, per retallar les possibilitats d'actuació de totes les autonomies i, per tant, també la nostra.

En definitiva hi ha molta documentació, l'actuació del Patronat Català Pro Europa és excel·lent en aquest terreny, i per això el nostre Grup no es va voler sumar a la petició que es feia ahir de nova informació perquè ens sembla que merament, encara que només fos això, merament de la lectura d'aquests estudis, d'aquests treballs que periòdicament ens arriben, ja no caldria més informació, es podria fer un debat.

A part d'això, senyores i senyors diputats, saben vostès que tots els grups tenen accés i informació, han elaborat estudis i, fins i tot, jo per reconèixer a cadascú el que és seu, voldria felicitar a un dels grups presents a la Cambra, el Grup comunista, per un treball molt interessant, que es titula *L'Europa comunitària*, que dóna no solament una explicació estadística i històrica i institucional, sinó també la seva posició sobre aquest tema. Per tant, és una qüestió que podríem considerar ben resolta.

Malgrat això, jo voldria —si és possible— demanar al senyor Conseller d'Economia i Finances si es pot ampliar o complementar un document que el Patronat Català Pro Europa ha fet circular entre totes les senyores i els senyors diputats, que fa referència a un tema important, que és el del conveni entre el Govern central i les Comunitats Autònomes sobre la cooperació en els assumptes relacionats amb les Comunitats Europees. És un tema que va rel·ligat amb tot l'anterior.

Finalment, voldria acabar amb unes paraules d'optimisme, d'esperança; no voldria que de cap manera la crítica que he formulat a tota una sèrie d'aspectes d'aquest actual període transitori, del capteniment d'algunes administracions, es pogués entendre com una sensació, com un missatge de pessimisme de cara al futur. Catalunya, senyores i senyors diputats, som un país important; pesem i pesarem fort dintre d'Europa; tenim unes dimensions similars a Estats membres, com Bèlgica, els Països Baixos i Dinamarca; tenim més habitants que tres Estats de la Comunitat; el producte interior brut nostre és igual al de tot Grècia, i és superior al de Portugal i Irlanda sumats; encara que tenim una mitjana de renda per càpita inferior a la mitjana europea, la nostra renda per càpita és similar a la de la zona d'Hamburg, del sud-est d'Anglaterra o del centre d'Itàlia. Catalunya ha de continuar estant orientada de cara l'exterior, i per això hem de superar aquesta crisi industrial; ens hem de reindustrialitzar, però també hem de potenciar el sector de serveis i, no cal dir-ho, saben vostès perfectament que el turisme, específicament el turisme, és una activitat de gran importància econòmica i que col·loca Catalunya en el primer rengle de les regions turístiques d'Europa.

Per tant, acabo, senyores i senyors diputats, desitjant que tant de bo en el futur, d'aquí a uns segles, sorgís un nou Pierre Vilar que escrivís una altra obra cabdal, i que pogués dir que a finals del segle XX es van establir, gràcies a la integració a la Comunitat Econòmica Europea, les bases d'una nova etapa de plenitud i de riquesa per a Catalunya, de prosperitat i de felicitat per a tots els catalans.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies,

senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor representant del Consell Executiu vol intervenir? *(Pausa.) (Remor de veus.)* L'Honorable senyor Josep Maria Cullerell té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Josep M. Cullerell) : Senyor President, senyores i senyors diputats, ens ha parlat el senyor Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula d'una certa actitud crítica de l'estament empresarial respecte als inicis de l'entrada d'Espanya, de Catalunya, en el Mercat Comú.

Certament que hi ha en aquests moments una certa... Els parlava jo ahir mateix del fet que, per exemple, encara en aquests moments no hi hagi xifres definitives pel que fa referència a la liquidació de si Espanya és contribuent net o si Espanya no és contribuent net; encara hi ha aquests, podríem dir, interrogants, per dir-ho així, que fan que, d'alguna manera, es presti a una certa desorientació, entre els agents econòmics, de cara a aquest procés en marxa del Mercat Comú, de l'entrada, de la integració al Mercat Comú.

Certament que ahir mateix, ja en l'inici de la meua intervenció, jo els destacava o assenyalava que el temps transcorregut des de l'adhesió de l'Estat espanyol a les Comunitats Europees era un temps massa curt potser per treure'n conclusions definitives, i d'aquí potser ve el fet d'aquestes actituds a vegades de recel, a vegades de dubte, que es poden trobar en determinats ambients —per exemple, vostè ha citat en els ambients empresarials. Però també vaig dir que per això, justament, per vèncer aquestes reticències, per fer que desapareguin aquests dubtes, era bo que periòdicament en aquesta Cambra es debatés el ritme, els problemes, les disfuncions, els avantatges, les oportunitats que van aparellades a aquest procés —i subratllava la paraula «procés»— d'integració. Procés que requereix un seguiment i una reflexió continuada i és precisament per això pel que aquest debat tenia i té una importància extraordinària.

És ben cert que jo vaig reconèixer d'entrada que aquest curt espai de temps —quinze mesos— no permet encara extreure conclusions definitives, i recordava com encara no disposem d'informació desagregada suficientment fiable a nivell sectorial ni territorial, però sí que coneixem alguns efectes, i la prova és que són publicats i alguns ho han publicat, coneixem alguns dels efectes de l'impacte, ja, econòmic de l'adhesió prou rellevants per ser debatuts en el Parlament, i sí que també coneixem, i en tenim dades, perquè s'està desenvolupant el procés, per saber com s'està debatent o com s'està portant a terme el procés d'institucionalització de les relacions Estat-Comunitats Autònomes-Comunitats Europees, i sí que també tenim la suficient informació per saber com afecten els fons estructurals —de què vostè parlava, senyor Escudé— de la Comunitat a Catalunya, i veiem com aquests processos estan afectant de manera rellevant la nostra economia i la configuració de l'Estat autonòmic. Hem parlat de la informació, i en parlaré després d'aquesta certa, per dir-ho així, actitud crítica de l'estament empresarial, d'aquesta certa actitud fins i tot de vegades de malafiança i d'enquestes, que vostè ha citat.

Jo crec que, de tot això, és important que se'n parli, que se'n parli des de la Cambra de Catalunya. Per tant, no és un debat que s'improvisi, és un debat que vol incidir en aspectes cabdals del procés d'integració i dels efectes per a Catalunya d'aquest procés i de la manera com s'estan institucionalitzant unes rela-

cions. I no és un debat per al qual manqui informació, i és una informació que es troba tant a l'abast del Consell Executiu com també de tots els grups parlamentaris.

Perquè, de veritat, existeix o no existeix una proposta de zones assistides plantejada per la Generalitat en el seu Programa de Desenvolupament Regional, presentat en aquesta mateixa Cambra? I, si existeix —que existeix—, els senyors diputats la coneixen. Existeix o no existeix una proposta, per altra banda negociada actualment a Brussel·les, sobre zones assistides, considerablement retallada i feta pública pel Govern de l'Estat, i a la qual també tots els grups parlamentaris tenen accés? És o no és rellevant que aquesta Cambra debati perquè i com podem corregir que les comarques pirinenques siguin declarades zones assistides o zones no assistides? Tothom ho sap; i que la proposta espanyola no les inclou, mentre inclou la resta del massís pirinenc, i contradiu aquesta no-inclusió el Programa Nacional d'Interès General que estan fent el Ministerio de Obras Públicas i el DATAR; i contradiu o impedeix aquesta no-inclusió el fet que aquestes zones pirinenques tinguin accés als fons de desenvolupament regional. I és difícil de sostenir que no estiguin integrades en aquestes zones, quan les regions del Midi-Pyrénées i el Languedoc són declarades zones assistides. I és important o no és important que debatem això aquí, i ho sapiguem exactament, i informem aquestes progressives capes socials que es van desinteressant del que passa amb la integració d'Espanya i de Catalunya en la Comunitat Econòmica Europea, els informem del per què passa això o per què deixa de passar?

I a cap grup d'aquesta Cambra se li escapa —n'estic absolutament segur— que els problemes del Berguedà a què feia referència abans l'Il·lustre Diputat tenen i poden tenir solució a través justament de les negociacions i a través d'instruments financers específics de les Comunitats, que poden portar, o poden donar, o poden ajudar a donar solucions a la problemàtica del Berguedà com a conseqüència del tancament de les mines de Fígols, a través de l'obertura o de la possible obertura de noves explotacions, de la diversificació industrial i, en definitiva, de l'aplicació de fons de desenvolupament, concretament dels fons FEDER. És important o no és important que es debati i que anunciem, i que parlem, certament, de les possibles resolucions, de les negociacions que el Conseller d'Indústria ha portat a terme a Brussel·les, pel que fa referència a aquesta qüestió? I existeix o no existeix... parlava vostè, senyor Diputat, sobre la laminació de competències autonòmiques per part del Govern central en política social i en política agrícola. Em sembla que aquest era un tema clau, cabdal, que de tota manera quedava clar des del punt de vista de què és el que realment alguns ministeris portaven a terme en el moment que captaven les seves..., havien entrat en la Comunitat Econòmica Europea. No era l'aplicació dels reglaments el que es deixava per a les Comunitats Autònomes, per als ens subestats, sinó que aquesta aplicació del Reglament, sorgida de les directives de la Comunitat Econòmica Europea, es feia directament a través del mateix ministeri.

I, ¿existeix o no existeix, se sap si existeix una Ley de Incentivos Regionales i un reglament que contradiuen competències autonòmiques i que, tothom, pràcticament tothom, els senyors diputats d'aquesta Cambra coneixen? És important que aquesta Cambra es pronunciï sobre això, sí o no? Jo crec que

això pot donar resposta, senyor Escudé, a aquesta progressiva actitud crítica de diferents estaments de la societat catalana, i a aquesta actitud a vegades no fins i tot crítica, sinó d'un cert desinterès —com vostè assenyalava— dels diferents estaments de la societat catalana. I existeix o no existeix un disseny d'un procés d'institucionalització de les relacions entre l'Estat, les Comunitats Europees i les Comunitats Autònomes, que presenta notables disfuncions i contradiccions amb el que ha de ser el procés de presa de decisions en un Estat que es defineix constitucionalment com a autònom?

Jo crec que aquest contingut d'aquest debat que estem realitzant no és un plantejament desesperançat; els que som veritablement europeïstes, des de fa trenta anys, no podem fer plantejaments desesperançats en plantejar els problemes, ja que hem assolit una fita important, en la qual tots creïem —potser alguns fa quinze anys no hi creien; però en la qual tots creïem—, que és la pertinença d'Espanya a l'Europa comunitària. Però prendre consciència del diagnòstic dels problemes que se'ns presenten en el camí és un exercici de responsabilitat política imprescindible per poder-los superar. I fer propostes de futur, fer propostes per al futur per fer desaparèixer aquesta actitud crítica de l'estament empresarial, per fer desaparèixer aquestes actituds d'una certa desesperança, per fer desaparèixer aquestes actituds d'un cert, doncs, jo diria, «tantsementisme» de la gent davant d'aquest repte tan immens que és l'any 1992, amb el mercat únic. Fer propostes de futur, que jo crec que es trobaven en l'exposició meua d'ahir, i que —avui ho vull tornar a explicitar— troben la seva arrel en la pròpia actuació del Govern de la Generalitat i en els principis que defensen les relacions amb l'Estat i amb l'Europa comunitària. I aquestes propostes de futur passen, bàsicament, per una política de modernització del nostre teixit socio-econòmic, perquè sense aquesta modernització és impossible de donar una resposta positiva a aquest repte de l'any 1992, a aquest repte que significa el mercat únic l'any 1992, desaparegudes les barreres aranzelàries. I aquesta política de modernització, com els recordava ahir, que vol dir, de fet, no tan sols una política d'ajust macroeconòmic com està realitzant, i està realitzant bé, des del Govern central, des del tipus de controlar la inflació, des del tipus de controlar els desequilibris en la balança de pagaments, des del tipus de controlar fins i tot, doncs, de portar a terme una política monetària important, requereix també una política d'ajust positiu en el terreny microeconòmic i estructural —allà on tenim competències, naturalment—, adreçada a millorar les condicions de competitivitat i adaptació dels nostres sectors industrials i agrícoles. Política d'adaptació d'ajust microeconòmic en el terreny industrial que ha estat realitzada d'una manera que jo vull qualificar, doncs, d'exemplar pel meu amic i ex-conseller fins fa molt poc temps, Secretari actual d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Joan Hortalà, i que, d'alguna manera, fa que..., em permetin que amb tota simpatia els digui que fins i tot m'estranya que vostès no tinguessin informació d'aquest tipus de política que realitzava. (*Remor de veus.*) Però, en tot cas, sí que jo els voldria dir, i recordar novament el fet que aquest tipus de política, que jo els vull recordar novament que són i que s'installen i que es fiquen en les mesures de foment tecnològic, per una banda, per tal de portar a terme el foment per a la creació i l'ampliació d'unitats de recerca i de desenvolupament —la R + D— a les empreses, en parti-

cular : totes les subvencions per a les empreses que participin en el programa-marc de les comunitats econòmiques europees, l'Agència Espacial Europea, el programa Eureka; el suport a les empreses que portin a terme projectes en el camp de la biotecnologia, els nous materials i les tecnologies de la informació... Tot el que els vaig explicar ahir, tot el que fa referència a les mesures del desenvolupament industrial, les mesures del foment de la qualitat, de la seguretat i de l'assaig industrial, fent especial èmfasi, com vostè ha fet, senyor Escudé, en el Laboratori d'Assaigs de Serveis Industrials... Tot el que fa referència a les mesures destinades a la racionalització dels costos energètics de les empreses, etcètera. Tot això està i se situa en aquest punt de futur, de política de futur que significa la política de modernització, d'augmentar la competitivitat de les nostres empreses cara al repte del 1992, amb l'esperança que aquest repte no ens agafi amb la guàrdia baixa ni desguarnits. (*Remor de veus.*)

I una política de promoció de l'exportació, de l'exportador, de la presència de Catalunya a Europa, que forma part, també, d'aquesta línia de modernització que desenvolupa el Consell Executiu per tal de facilitar la sortida a l'exterior, a la Comunitat Econòmica Europea, de les nostres empreses i dels seus productes, i de no caure —i denunciat per ells— en el cofoisme que significa en aquests moments una demanda interior que fins a l'any..., tot el 86, ha estat potent; de denunciar els perills que pot significar aquesta demanda interior. L'any 87, segurament, el segon semestre, produeixi ja o tingui una certa davallada i que sigui una altra vegada necessari tornar a sortir a fora, i que la nostra insuficient participació del 15% en el producte interior brut d'exportacions a Catalunya, mentre Portugal en té un 27 —recordin-ho vostès—, necessita i és encara, més que mai, necessari el fet que aquesta política de promoció a l'exportador tingui, realment, la força, la contundència que des del Govern, en l'àmbit de les nostres competències, li puguem donar, i en aquest sentit denunciàvem ahir els errors, les inseguretats, fins i tot els desfasaments, els retards que en l'adaptació de l'INFE s'ha portat des del Govern central. I els anunciava ahir, també, el compromís del Govern de la Generalitat de portar a terme la creació del Consorci de Promoció Comercial de Catalunya, per tal d'assegurar el fet que aquesta ajuda a la promoció de l'exportació sigui un fet real.

I també en aquesta línia de la modernització i de la competitivitat, raó per la qual reclamem, i reclamava ahir, i deia ahir, i criticava ahir, i criticava des del punt de vista d'un procés obert, que vol dir que, en definitiva, tots plegats ens hem d'anar adaptant, demanava una major sensibilització de la política econòmica del Govern central respecte als problemes dels sectors i de les empreses; que baixessin més al terreny —ho repeteixo— d'aquest ajustament positiu, i en aquest sentit demanava o assenyalava el fet que s'hagués perdut una ocasió immillorable en la implantació de l'IVA, ja que aquest IVA s'hagués aplicat o s'hagués pogut aplicar per reduir les quotes de la Seguretat Social; perquè no s'ha aplicat o no s'ha sabut aprofitar l'ocasió, tampoc, de la supressió de la desgravació fiscal a l'exportació i d'altres esdeveniments econòmics, com, per exemple, la baixa del petroli, ja que aquesta baixa dels preus del petroli hagués pogut significar una baixada dels costos de les empreses i, per tant, un augment de la competitivitat d'aquestes empreses en el nostre comerç exterior.

I és en aquest mateix sentit, i en aquest mateix sentit de modernització, d'ajudar la modernització, de donar suport a aquests segments de la població que es troben, doncs, perduts o aquests segments de la població que vostè assenyalava, senyor Escudé, d'aquesta actitud crítica, desesperançats, d'alguna manera, que vostè em diu: «i la informació és necessària», evidentment, donar informació a aquests segments de la població i al sector empresarial, bàsicament.

I en aquest sentit em sembla positiu, molt positiu el fet de la proposta que el comissari senyor Matutes fa a la comissió de la creació dels *euroguichets*, és a dir, per a la creació d'aquestes vint-i-vuit —vint-i-vuit, a tot Europa— guixetes d'informació per tal que aquestes guixetes d'informació, connectades amb Brussel·les directament, a través de la informàtica, donin en tot moment, a la petita i mitjana empreses, informació sobre els diferents instruments financers que aquestes empreses puguin utilitzar; des del NIC i el BEI, des de tots els instruments que vostès vulguin, puguin, en un moment determinat, aquestes empreses, utilitzar aquestes oficines d'informació de cara a poder aplicar millor els instruments que les comunitats els donen.

I és evident que és una exigència o un desig o un —en aquests moments— ferm desafiament del Consell Executiu, el fet que una d'aquestes guixetes estigui realment a Barcelona, estigui a Barcelona una d'aquestes tres guixetes que van a tot el territori espanyol, per tal que, des d'aquí, les nostres petites i mitjanes empreses puguin tenir el coneixement absolut, coneixement total del que passa en les comunitats econòmiques i dels avantatges que puguin tenir respecte als instruments financers.

I també em sembla a mi que és important —i ho assenyalava ahir— que no solament la modernització passa pels laboratoris d'assaig i passa per l'accés que es pugui tenir a les noves tecnologies, passa també per la creació de les infraestructures, d'unes infraestructures que les nostres empreses necessiten; infraestructures d'acolliment de les nostres empreses, infraestructures necessàries per tal que el nostre territori estigui connectat d'una manera clara amb Europa, i aquí m'estic referint també a projectes, per exemple, al TGV, al de l'ample de via internacional, a l'eix del Llobregat, a la potenciació del port de Barcelona i del seu aeroport, projectes que, tots ells, estan ben vistos per la Direcció General de Transports de la Comunitat Econòmica Europea i que, d'alguna manera, poden rebre i són susceptibles de rebre ajut econòmic d'aquesta Direcció General.

I seria, per part nostra, una greu irresponsabilitat que nosaltres escatiméssim esforços per tal d'aconseguir aquests recursos per aplicar, realment, a tots aquests projectes, que, d'alguna manera, són també, a través de la creació d'infraestructures, una manera de crear la modernització del país o d'ajudar la modernització del país.

I, també, per parlar de projectes de futur, és l'articulació i la vertebració del nostre territori, per la qual cosa també, donada l'escassetat dels nostres recursos, és evident que volem comptar amb la col·laboració comunitària per al finançament de projectes i programes, i aquí està, senyor Escudé, el que vostè em preguntava, per exemple, sobre els fons FEDER, i aquí estan també els meus dubtes i les meves, diguem-ne, d'alguna manera, preocupacions que jo expressava ahir, i que he expressat al principi de la meua intervenció d'avui, quan els deia que

algunes zones quedaven, que podien quedar absolutament a fora de la qualificació de «zones assistides», i en aquest sentit, és evident que molt abans d'aquest debat, molt abans que estigués aquest debat convocat, molt abans de tot això, hi ha cartes des de la Conselleria d'Economia —perquè és lògic que ho faci el Conseller d'Economia i Finances, això; és lògic que, dels fons FEDER, se'n preocupi el Conseller d'Economia i Finances—, hi ha cartes dirigides al senyor Josep Borrell, fa alguns mesos que hi vaig insistir, de particulars i de no particulars: «Con fecha 23 de enero y 5 de febrero le remití sendos escritos en relación a la propuesta de zonas asistidas, de las que todavía no he obtenido respuesta. En aquellas ocasiones le ponía de manifiesto...», etcètera, i, finalment, de cara ja a aquest debat, sí que ja li demanava al Secretari d'Estat que es definís d'una manera clara, que em digués exactament què és el que podia succeir amb les zones assistides, amb la definició de zones assistides del territori de Catalunya.

També els vaig dir ahir, al final de la meua exposició —i aquesta és la conclusió que jo vaig treure, d'alguna manera, de la meua entrevista amb el Director General de Política Regional, senyor Landáburu, que hi havia la possibilitat que, en el termini d'un mes, la zona dels voltants de Barcelona i el que és l'eix del Llobregat fos declarada «zona assistida», i que, per tant, això donés la possibilitat de tenir accés als fons FEDER.

I també és evident que, des d'aquesta perspectiva de donar seguretats, d'aquesta perspectiva de, d'alguna manera, treure incògnites, de fer que la nostra gent s'interessi pel projecte europeu, vol dir unes clares relacions institucionals, unes clares relacions institucionals en aquest doble procés, difícil, complicat —els ho vaig dir ahir—, molt complicat, que estem fent alhora: el procés, per una banda, de construcció d'un Estat de les autonomies, i el procés, per una altra banda, de la integració a l'Europa comunitària. I en aquest doble procés, és evident que es necessita també un doble nivell de solució: un de coordinació interna, per una banda, i un altre a nivell extern, de participació a través dels mecanismes adients en els processos de decisió comunitària. Però no uns mecanismes de participació qualssevol; no uns mecanismes de participació de qualsevol país, no! De fet, tenim exemples concrets que ens serveixen, i altres que no ens serveixen —Itàlia no ens serveix; la República Federal Alemanya ens serveix—, i, per tant, és per aquí que nosaltres, d'alguna manera, volem aquesta participació externa respecte al que fa referència a les comunitats econòmiques europees.

Jo crec que el Govern de la Generalitat, pel que fa referència a aquestes seguretats, a aquest projecte de futur, es troba en la millor disposició per contribuir a dissenyar i a participar en aquestes instàncies de coordinació, i per això cal, per una banda, relançar les comissions i els grups de treball i seguiment de nivell multilateral i bilateral dins l'Estat espanyol; per una altra banda, cal que el Govern de l'Estat reformuli el projecte de reglament d'incentius regionals, que, per cert, ja és prou restrictiu, i, tercer, cal també que el projecte de conveni al qual vostè feia referència, senyor Escudé, entre el Govern i les comunitats autònomes, sobre cooperació en assumptes relacionats amb les comunitats econòmiques europees, amplii la seva perspectiva per tal de recollir les veritables aspiracions de les comunitats autònomes, de ser-hi presents —almenys la catalana, que és la que nosaltres aquí estem defensant— d'una

manera molt efectiva, en la manera que el Govern fa o, d'alguna manera, elabora la seva política regional.

Tinc la seguretat —tinc la seguretat— que, malgrat aquests problemes, que malgrat aquestes dificultats, que malgrat la dificultat del procés, del doble procés de transformació d'un Estat centralista i d'integració al Mercat Comú, per una banda, i d'aquesta fita que significa l'any 1992, tinc l'absoluta seguretat que Catalunya sabrà donar una resposta vàlida, una resposta que serà positiva, a través d'aquest esperit d'iniciativa, a través de la seva societat, aquest esperit de creació, de creativitat que té el seu poble, per tal de, d'aquesta manera, poder passar l'examen del 92 —el vertader examen del 92— amb un excel·lent.

Res més, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat vol tornar a intervenir? *(Pausa.)* No. Bé, aleshores... *(Pausa.)* Ara, doncs, acabat el debat, suspendrem la sessió per trenta minuts, per presentar propostes de resolució. Prego els il·lustres membres de la Cambra que estiguin atents al moment que se'ls torni a cridar.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a les sis de la tarda i dotze minuts i es reprèn a les set de la tarda i set minuts.)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Aquesta Presidència dona ara la paraula al Diputat Illustre senyor... *(Pausa.)* Aquesta Presidència ha de comunicar que han estat rebudes unes propostes de resolució, i invita als que les propugnen que en facin la defensa. *(Pausa.)* No hi ha defensa. Bé; aleshores, anem, ja, directament a la votació.

Els qui siguin favorables a aquestes propostes de resolució... *(Pausa.)*

El senyor Secretari llegirà les... *(Pausa.)* Han estat repartides. Tothom les té? *(Pausa.)* Sí. Llavors, no cal llegir-les.

Bé, anem, doncs, a la votació.

Els qui siguin favorables a aquestes propostes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

(I. Srs. diputats de diversos sectors de l'hemicicle no s'alcen en cap de les tres crides a votació.)

Les propostes han estat aprovades per 67 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

S'ofereix explicació de vot, si és que es creu convenient. *(Pausa.)* No hi ha explicació de vot.

Doncs, aleshores, hem acabat la nostra feina per avui, i s'aixeca la sessió.

(Són les set de la tarda i deu minuts.)